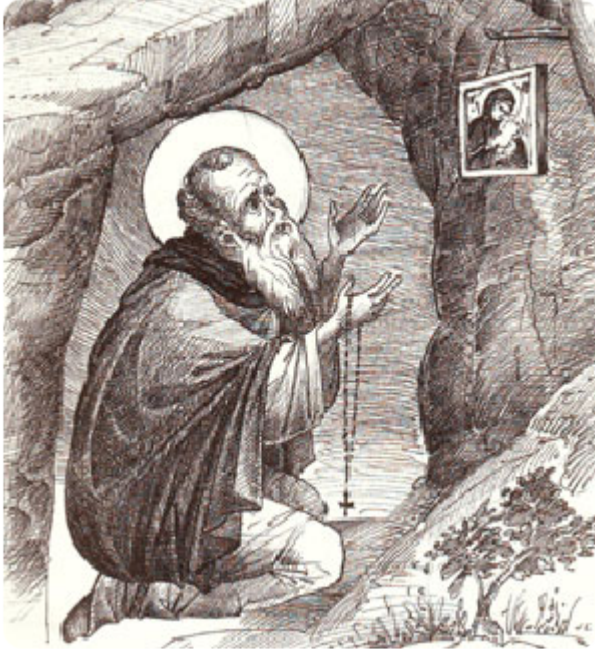

Η ασκητική μέθοδος στην Ορθοδοξία και οι Οικουμενικοί Διάλογοι (μέρος 1ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι αλήθεια ότι τα τελευταία εκατόν πενήντα (150)

χρόνια έγιναν πολλές προσπάθειες, εκδηλώσεις και οικουμενικοί διάλογοι τόσο πολιτικοί όσο και θρησκευτικοί-θεολογικοί, για να μπορέσουν οι θρησκείες και οι χριστιανικές αιρέσεις να ενωθούν σε μία ποίμνη, σύμφωνα με το ευαγγελικό «ίνα πάντες εν ώσιν» και «ίνα ώσιν εν καθώς ημείς εν εσμέν»[1].

Η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν έχει καμμία σχέση με αιρέσεις και θρησκείες.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία, που είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, είναι η μοναδική, ανεπανάληπτη και ιστορική Εκκλησία, είναι καθαρή, αγνή και άμωμος, που προσεύχεται για την ενότητα του σύμπαντος κόσμου, θέλοντας να καταλήξει η σύμπασα κτίση και δημιουργία μέσα στην Αγία Τριάδα.

Βέβαια, η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι κατά κύριο λόγο θρησκεία, αλλά αποκάλυψη. Ούτε είναι χριστιανική αίρεση. Θρησκεία είναι μία ανθρωποκεντρική προσπάθεια εξευμενίσεως του Θεού ή των οποιωνδήποτε θεών, για να νοιώθει ο εκάστοτε άνθρωπος ασφάλεια και ψυχολογική ειρήνη και για να νικήσει τελικά τον θάνατο. Θρησκεία, επίσης, είναι η ικανοποίηση της θείας δικαιοσύνης του προσβληθέντος εγωισμού του δίκαιου Θεού από την παρακοή του Αδάμ και της Εύας και εν συνέχεια όλου του ανθρωπίνου γένους. Θρησκεία είναι το φαινόμενο

της κινήσεως του ανθρώπου προς τον Θεό. Ο άνθρωπος αναζητά τον Θεό. «Η Εκκλησία, όμως, δεν προτάσσει την κίνηση του ανθρώπου προς τον Θεό, αλλά την κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο. Δεν οικοδομείται με τη θρησκευτική αναζήτηση του ανθρώπου, αλλά με την αποκάλυψη του Θεού, που προσκαλεί τον άνθρωπο σε ανάλογη τοποθέτηση απέναντί του. Από την άποψη αυτή ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός είναι αποκάλυψη και όχι θρησκεία. Αλλά, ήδη, με την τοποθέτηση του ανθρώπου απέναντι στην αποκάλυψη του Θεού παρουσιάζεται και το φαινόμενο της θρησκείας. Το χαρακτηριστικό, όμως, στην περίπτωση αυτή είναι ότι η θρησκεία προβάλλει ως δευτερογενές φαινόμενο. Δεν είναι, πλέον, η κίνηση για την εύρεση του Θεού, αλλά η προσπάθεια για την βίωση της αποκαλύψεώς του»[2]. Άρα, η Ορθοδοξία κατά πρώτο λόγο, κατ' ακρίβειαν είναι αποκάλυψη. Αποκαλύπτεται ο Άγιος Τριαδικός Θεός μέσω της ενανθρωπήσεως του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Υιού και Λόγου του Θεού, του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Δεν είναι θρησκεία. Κατά δεύτερο λόγο, κατ' οικονομίαν είναι θρησκεία. Ξεκαθαρίζοντας περεταίρω ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης την έννοια του όρου «θρησκεία» σημειώνει ότι το όνομα της θρησκείας έλαβε την αρχή του από τους Θράκες, οι οποίοι, επειδή είχαν βαθύτερο σέβας και περισσότερη δεισιδαιμονία στους δαίμονες και τα είδωλά τους, έδωσαν αφορμή και στους άλλους Έλληνες να ονομάζουν θρησκεία το σέβας προς τα είδωλα, καθώς μαρτυρεί ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος στον λόγο του στα Φώτα, λέγοντας: «ου Θρακών όργια ταύτα, παρ'ών και το θρησκεύειν ως λόγος». Στους παχυμερείς όρους του ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος ορίζει την θρησκεία ως εξής: «θρησκείαν οίδα και το δαιμόνων σέβας, η δ'ευσέβεια προσκύνησις Τριάδος». Έτσι ορίζει την θρησκεία και την ευσέβεια και ο Βαρίνος, δανειζόμενος από τον άγιο Γρηγόριο θεολόγο. Από αυτά τα λόγια, συνεχίζει ο άγιος Νικόδημος, συμπεραίνουμε ότι δεν κυριολεκτούν μερικοί διδάσκαλοι, που μεταχειρίζονται το όνομα της θρησκείας για την αγιώτατη ευσέβεια και πίστη μας, επειδή αυτό δόθηκε από τους Έλληνες κατά κάποιο κυριώτερο τρόπο στους μιαρούς δαίμονες και δεν πρέπει να εισάγεται στην Εκκλησία του Χριστού. Συνιστά, τέλος, ο Όσιος αντί του ονόματος της θρησκείας, να είναι σε χρήση το όνομα της πίστεως η της ευσεβείας η της Ορθοδοξίας η της θεοσεβείας[3].

Χριστιανική αίρεση είναι η μερική η και η ολοσχερής αναίρεση και καθαίρεση της αληθείας και της αγάπης του αληθινού Τριαδικού Θεού.

Επομένως, η Ορθοδοξία δεν είναι οργάνωση ούτε σωματείο ούτε πολιτικό κόμμα ούτε φιλοσοφία, αλλά είναι Σώμα Χριστού, θεανθρώπινος οργανισμός. Η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ο λυτρωτής Χριστός, η Μητέρα του λυτρωτού Χριστού και οι φίλοι του λυτρωτού Χριστού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έχει καμμία σχέση με θρησκείες και αιρέσεις. Είναι το Σώμα του ζώντος Χριστού, οργανισμός

θεανθρώπινος, Βασιλεία των Ουρανών, Παράδεισος επίγειος και επουράνιος[4]. Σε τελική ανάλυση η Ορθοδοξία είναι Βασιλεία, γεγονός το οποίο ομολογούμε όλοι οι Ορθόδοξοι με την εναρκτήρια φράση της Θείας Λειτουργίας, δηλ. με το «Ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος»[5].

Η ουνιτικού τύπου ψευδοένωση ως μέσον επιβολής της αντιχρίστου πανθησκείας.

Δυστυχώς, οι οικουμενικοί διάλογοι, που έγιναν κυρίως στο δεύτερο μισό του 19ου αιώ., 1860 και μετά, μέχρι των ημερών μας, βασίστηκαν σε λανθασμένες θεολογικές και εκκλησιαστικές προϋποθέσεις. Γι'αυτό και μας απογοήτευσαν και δημιούργησαν σχίσματα, αιρέσεις, πνευματική ανασφάλεια και σύγχυση. Τώρα τελευταία προσπαθούν οι διάφορες αιρέσεις να μας πείσουν ότι πρέπει να κάνουμε μία παγκόσμια θρησκεία, ένα παγκόσμιο νόμισμα, μία παγκόσμια κυβέρνηση, μία παγκόσμια αστυνομία και στρατό, για να επικρατήσει η ειρήνη, η συναδέλφωση των λαών, η συγχώνευση των πολιτισμών, η δικαιοσύνη, η ισότητα, η αλήθεια και η αγάπη. Πως θέλουν να γίνει αυτό πρακτικά και αποτελεσματικά;

α) Πρώτο στάδιο είναι η ένωση όλων των χριστιανικών αιρέσεων και της Ορθοδοξίας με την παπική αίρεση κάτω από την απόλυτη εξουσία του πάπα Ρώμης. Η ένωση αυτή θα είναι ουνιτικού τύπου, δηλ. οποιαδήποτε χριστιανική αίρεση και η Ορθόδοξη Εκκλησία θα κρατήσουμε την διοίκηση, την θεία λατρεία και τα δόγματά μας, όπως επιθυμούμε και θέλουμε. Δεν χρειάζεται πλέον να συμφωνήσουμε στα δόγματα, στη διοίκηση και στη λατρεία. Αρκεί να ενωθούμε με τον παπισμό και να αναγνωρίσουμε το πρωτείο εξουσίας και το αλάθητο του πάπα.

β) Δεύτερο στάδιο είναι η ένωση της Χριστιανικής πλέον Εκκλησίας με τις λεγόμενες δήθεν μονοθεϊστικές θρησκείες του Ιουδαϊσμού και του Μωαμεθανισμού κάτω από την εξουσία του πάπα. Πως θα γίνει αυτό; Όπως θα γίνει η ένωση των χριστιανικών αιρέσεων και της Ορθόδοξου Εκκλησίας με τον παπισμό κάτω από την εξουσία του πρωτείου και του αλαθήτου του πάπα Ρώμης, διατηρώντας οι λεγόμενες δήθεν μονοθεϊστικές θρησκείες τα δόγματα, την διοίκηση και την λατρεία τους.

γ) Κατά το τρίτο στάδιο πρέπει να ενωθούν όλες οι θρησκείες, που υπάρχουν στον πλανήτη της γης, με το πρωτείο και το αλάθητο του πάπα Ρώμης, σύμφωνα πάλι με την ένωση ουνιτικού τύπου.

Όλ' αυτά που γράψαμε ως τώρα, όσα δηλ. σχεδιάζουν οι παγκοσμιοποιητές και οι οικουμενιστές όλων των θρησκειών, όλων των αιρέσεων και, δυστυχώς, ακόμη και βαπτισμένοι ορθόδοξοι οικουμενιστές, είναι δαιμόνων παίγνια και παγίδες και εντάσσονται στα σχέδια της «Νέας Εποχής του Υδροχόου», δηλ. του Αντιχρίστου,

της «Νέας Τάξεως Πραγμάτων» και της παγκοσμιοποίησεως.

Ο άγιος Γέρων Παΐσιος ο Καππαδόκης και Αγιορείτης

Ο μακαριστός άγιος Γέρων Παΐσιος ο Καππαδόκης και Αγιορείτης είπε κάποτε : «Ο διάβολος άπλωσε τρία πλοκάμια να πιάσει όλο τον κόσμο. Τους πλουσίους να τους πιάσει με τη Μασονία, τους πτωχούς με τον κομμουνισμό και τους θρησκευόμενους με τον οικουμενισμό». Ο ίδιος άλλοτε σε συνάξεις μοναζουσών επεσήμανε : «Οικουμενισμός και Κοινή Αγορά, ένα κράτος μεγάλο, μία θρησκεία στα μέτρα τους. Αυτά είναι σχέδια διαβόλων»[6].

Υπήρξαν πράγματι και παραδοσιακοί ιεράρχες, ιερείς, ιεροδιάκονοι, μοναχοί και λαϊκοί ορθόδοξοι χριστιανοί, που αντιστάθηκαν και αντιστέκονται σθεναρώς, νηφαλίως, επιστημονικώς και θεολογικώς στα σχέδια των παγκοσμιοποιητών και των οικουμενιστών τα τελευταία χρόνια. Έτσι, εμπόδισαν να εφαρμοσθούν η παγκοσμιοποίηση και ο οικουμενισμός μέχρι σήμερα παγκοσμίως, πανελληνίως και ενδοορθοδόξως.

Ο Καθηγούμενος της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, πανοσιολογιώτατος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης

Ένας από τους καλύτερους παραδοσιακούς αντιοικουμενιστές και αντιπαγκοσμιοποιητές θεολόγους του εικοστού (20ου) και εικοστού πρώτου (21ου) αιώ. είναι ο άγιος Γέρων πανοσιολογιώτατος αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους.

Είναι γνωστός ο Γέρων Γεώργιος για τους θεολογικούς, αγιορειτικούς και εθνικούς αγώνες του. Δεν θέλουμε να προσκρούσουμε στην εγνωσμένη του ταπείνωση και θείο έρωτα, που έχει προς τον Τριαδικό Θεό, τον Χριστό, την Υπεραγία Θεοτόκο, τον Τίμιο Πρόδρομο και σε όλους τους αγίους Πατέρες της Ορθοδόξου Εκκλησίας, ιδίως στους αγιορείτες Πατέρες. Ο Γέρων Γεώργιος είναι συνεχιστής, πρακτικός και θεωρητικός, της θεολογίας του μεγίστου πατρός της Ορθοδοξίας αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, αρχιεπισκόπου Θεσ/κης, του Αγιορείτου.

Ο Γέρων Γεώργιος, μελετώντας τον οικουμενισμό και την οικουμενικότητα της Ορθοδοξίας, είδε ότι αυτά είναι αντίθετα και συγκρούονται. Μάλιστα είδε ότι οι περισσότεροι θεολόγοι, που ασχολούνται με τον οικουμενισμό, δεν τονίζουν στα συγγράμματα και τις ομιλίες τους την ασκητική μέθοδο της Ορθοδοξίας εν σχέσει με τους οικουμενικούς διαλόγους.

Γι'αυτό κι εμείς στο θεολογικό αυτό δοκίμιο θα ασχοληθούμε με την ασκητική μέθοδο της Ορθοδοξίας εν σχέσει με τους οικουμενικούς διαλόγους. Θα

παρουσιάσουμε εν συντομία, όσο μπορούμε βέβαια, την θεολογική εισήγηση του αγίου Γέροντος Γεωργίου Καψάνη με θέμα : «Η άσκησις εις την Ορθοδοξίαν»[7].

[1] Ιω. 17, 11/21-22.

[2] Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, Κοινωνιολογία του Χριστιανισμού, εκδ. Π. Πουρναρά, Θεσ/κη 1999, σ. 165.

[3] ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ερμηνεία εις τας επτά Καθολικάς επιστολάς των Αποστόλων Ιακώβου, Πέτρου, Ιωάννου και Ιούδα ,εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1986, σσ. 72-75.

[4] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΛΩΡΟΦΣΚΥ, Το Σώμα του ζώντος Χριστού· μία ορθόδοξος ερμηνεία της Εκκλησίας, μετάφραση Ι. Κ. Παπαδοπούλου, εκδ. Β , Πατριαρχικόν Ίδρυμα Πατερικών Μελετών, Θεσ/κη 1981.

[5] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Διάταξις της Θείας Λειτουργίας, ΡG. 63, 907.

[6] ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Λόγοι, τ. Β , εκδ. Ιερόν Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσ/κης 1999, σ. 176.

[7] ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Η άσκησις εις την Ορθοδοξίαν», εν Θέματα εκκλησιολογίας και ποιμαντικής, εκδ. Γ , Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 1999, σσ. 63-90.

πρωτοπρεσβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλος

εφημ. Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής Νέας Καλλιπόλεως Πειραιώς -Εν Πειραιεί 18-11-2013

Πηγή: impantokratoros.gr